

## POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa M. D.  
przeciwko Skarbowi Państwa - Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych  
i Autostrad  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 maja 2019 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 19 grudnia 2017 r., sygn. akt VI ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę Europy zaleceniami dopuszczającymi wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Pozwany Skarb Państwa - Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad

zarzucił zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 grudnia 2017 r. naruszenie art. 647<sup>1</sup> § 2 zd. 1 k.c. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 maja 2017 r.), art. 647<sup>1</sup> § 3 zd. 1 k.c., art. 647<sup>1</sup> § 5 k.c., art. 647<sup>1</sup> § 4 k.c., art. 6 k.c., art. 60 k.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany uzasadnił wystąpieniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego:

„czy inwestor ponosi odpowiedzialność gwarancyjną, określoną w art. 647<sup>1</sup> § 5 k.c. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 maja 2017 r.) wobec dalszego podwykonawcy, który zawarł umowę podwykonawczą z podwykonawcą w formie pisemnej, w sytuacji gdy umowa podwykonawcza zawarta przez podwykonawcę z wykonawcą pozostaje nieważna z uwagi na niedochowanie formy pisemnej *ad solemnitatem* przewidzianej przepisem art. 647<sup>1</sup> § 4 k.c. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 maja 2017 r.)?”.

Ponadto pozwany wskazał na potrzebę wykładni art. 647<sup>1</sup> § 2 k.c. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 maja 2017 r.) w kwestii czasowych granic wyrażenia przez inwestora zgody na zawarcie umowy podwykonawczej lub dalszej umowy podwykonawczej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05).

Powołanie się zaś na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że wskazany przez skarżącego przepis prawa nie doczekał się wykładni Sądu Najwyższego, mimo że jego interpretacja budzi poważne wątpliwości w kwestiach doniosłych dla praktyki lub że jest on niejednolicie stosowany przez sądy w identycznych

lub podobnych stanach faktycznych (zob. np). postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016, nr 2, poz. 29 i z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 31/18).

Istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni przepisów nie występują, jeżeli Sąd Najwyższy w kwestiach wskazanych przez skarżącego wyraził już pogląd we wcześniejszym orzecznictwie i nie ma podstaw do zmiany tego poglądu.

W sprawie ustalono, że wykonawca zawarł z podwykonawcą umowę w formie pisemnej, a spółka S. sp. z o.o. została zaakceptowana przez zamawiającego jako podwykonawca inwestycji. Kwestia zaś warunków powstania solidarnej odpowiedzialności inwestora za wynagrodzenie podwykonawcy była już przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego (zob. w szczególności: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 29 kwietnia 2008 r., III CZP 6/08, uchwała z 17 lutego 2016 r., III CZP 108/15, wyroki z 11 maja 2017 r., II CSK 576/16, i 8 lutego 2019 r., I CSK 801/17, postanowienie z 6 marca 2019 r., IV CSK 384/18). W tych okolicznościach nie było potrzeby ponownego podjęcia tej kwestii przez Sąd Najwyższy.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.